

<i>preek</i>	27 september 2026 (startzondag en doopdienst)
<i>thema</i>	Gemeente zijn (jaarthema 1)
<i>tekst</i>	U bent het lichaam van Christus en ieder van u maakt daar deel van uit (1 Korintiërs 12:27)
liturgie:	
<i>votum en groet</i>	Ik wil juichen voor U, mijn Heer (Opwekking 589 naar Psalm 100)
<i>gebed</i>	
<i>uitleg doop</i>	In het water van de doop zien wij hoe God zelf belooft dat zijn Naam voorgoed aan ons verbonden is (Hemelhoog 502)
<i>bediening doop</i>	Jezus, open mijn oren (Elly en Rikkert)
<i>kinderen naar hun club</i>	
<i>lezen 1 Korintiërs 12:12-27</i>	
<i>preek</i>	
<i>apostolische geloofsbelijdenis</i>	We are one in the Spirit (Hemelhoog 403)
<i>gebedspunten</i>	
<i>gebed</i>	
<i>kinderen komen terug</i>	
<i>collecte</i>	Kom, vestig uw gezag (Opwekking 769)
<i>zegen</i>	
<i>voorbereiding maaltijd</i>	Onze Vader in de hemel, heilig is uw naam (Opwekking 436)

In de kerk van Korinte is een hoop gedoe.

De één loopt helemaal weg met *Paulus*, een ander geeft de voorkeur aan *Apollos*, weer een ander vindt *Petrus* beter, en nog weer een ander zegt: “Ik hoor bij de groep van *Christus*.” (1 Kor. 1:12). Ik vermoed dat die laatste zich heel wat beter voelt dan de andere drie: hij kiest immers niet voor Paulus of Apollos of Petrus maar hij kiest voor Christus. Zo staan mensen tegenover elkaar, wellicht omdat de één een Jood is en de ander een Griek, of omdat de één een slaaf is en de ander een vrije mens (1 Kor. 12:13). In Korinte zien sommige gemeenteleden *de ander* niet omdat ze alleen maar oog hebben voor *zichzelf* (1 Kor. 11:21).

En toch schrijft Paulus aan deze gemeente: “Jullie zijn het lichaam van Christus.”

Dat je een groep mensen vergelijkt met een lichaam, dat is heel gebruikelijk.

Zo kun je de Harmonie in Doorn een muziekkorps noemen (een muzieklichaam: de musici zijn als het ware één man; ze moeten goed met elkaar samenwerken want alleen dan klinkt hun muziek goed); zo heb je het korps mariniers (de mariniers kun je één *lichaam* noemen waarvan de diverse leden op elkaar kunnen rekenen: ze zijn goed op elkaar ingespeeld en ze weten precies wat ze aan elkaar hebben en ze gaan voor elkaar, als het moet, door het vuur; die mentaliteit is belangrijk want zonder dat is elke actie riskant).

In de dagen van Paulus werd het beeld van het lichaam vaak gebruikt. Zo werden de inwoners van een *stad* of van een *staat* wel vergeleken met een lichaam. In een stad of in een staat is iedereen van de ander afhankelijk, net als in een lichaam: jij hebt de ander nodig en de ander heeft jou nodig.

Er is een oude fabel bekend uit de vijfde eeuw voor Christus (dat is dus ver voor de dagen van Paulus): een fabel waarmee de verteller een groep boze burgers weer in het gareel probeert te brengen.

De fabel gaat ongeveer zo: De handen en de tanden zijn boos op de buik want de buik zit midden in het lichaam niks te doen en dik te worden terwijl de handen en de tanden hard moeten werken. De handen en de tanden gaan in staking. Er komt dus geen voedsel meer in de buik en dat zal die verwaande buik leren. Maar na een tijdje verzwakken de handen en de tanden want ze krijgen geen energie meer uit de buik. Ze gaan maar weer aan het werk voor de buik zodat de buik weer voedsel krijgt en daardoor weer energie kan leveren aan de handen en de tanden.

Moraal: lever je bijdrage aan de stad en aan de staat want daar profiteer je zelf van. De fabel werkte: de boze burgers laten zich overtuigen en gehoorzamen weer aan de machthebbers.

Voor de christenen in Korinte is het dus helemaal niet raar dat Paulus schrijft dat zij één lichaam zijn. Het is een heel gewoon beeld dat algemeen gebruikt wordt.

Maar het is bijzonder dat Paulus schrijft: “Jullie zijn het lichaam van *Christus*.”

Ik vind het lastig om dit goed te begrijpen.

Bedoelt Paulus dat je aan ons samen *Christus* ziet? dat je aan ons samen ziet wie *Christus* is, hoe *Christus* zich opstelt tegenover mensen, hoe *Christus* zich inzet voor mensen? Dat zou kunnen.

Zou Paulus misschien zelfs bedoelen dat wij als lichaam van Christus dezelfde macht krijgen als *Christus* heeft? Daarover aarzel ik nog meer want het gaat toch wel ver.

Ik vermoed dat Paulus (door te schrijven: “Jullie zijn het lichaam van *Christus*”) duidelijk maakt wat het geheim is van de kerk: dat *Christus* ons bij elkaar brengt (door de doop) en dat *Christus* ons bij elkaar houdt (door de heilige Geest).

Ik hoor hierin allereerst een bemoediging.

Paulus geeft in vers 15-20 wat voorbeelden. Een voet baalt er vreselijk van dat hij geen hand is. ‘Ik hoor er niet bij want ik kan niks oprapen,’ zegt de voet. En een oor zegt verdrietig dat hij niks kan zien; het oor is er daarom van overtuigd dat hij niks te bieden heeft, dat hij waardeloos is omdat hij geen goeie bijdrage kan leveren aan het lichaam.

Dit zijn natuurlijk absurde voorbeelden. En het klinkt als een open deur want iedereen snapt direct hoe belangrijk een voet is en hoe belangrijk een oor is; je zult maar slechte voeten hebben of je voeten helemaal moeten missen! of je zult maar een heel slecht gehoor hebben! Maar Paulus gaat serieus in op zijn absurde voorbeelden. Hij laat zien dat elk lichaamsdeel ertoe doet. En dat bedoelt hij als een bemoediging voor de verschillende leden van de gemeente.

Sommige mensen zijn lid van onze gemeente maar ze voelen zich niet gezien; ze hebben het idee dat niemand ze mist, dat ze er niet toe doen.

Je kunt vanwege je gezondheid nooit meer naar de kerk; in het begin is er nog wel aandacht voor je maar na een tijdje zakt dat af, word je vergeten. Dat doet pijn. Of je ziet dat anderen het fijn hebben met elkaar: anderen komen bij elkaar over de vloer, praten gezellig met elkaar voor en na de dienst, voeren met elkaar mooie gesprekken (over de Bijbel, over je geloof, over je inzet in de samenleving); maar jij valt er buiten; ze hebben jou niet nodig want hun groep is groot genoeg en bestaat al heel lang en is heel hecht; daar pas jij niet bij want er is geen stoel meer over (sorry) en misschien pas je ook wel niet in de groep omdat je net een beetje anders bent of gewoon omdat je nieuw bent. Dat is pijnlijk.

En toch: Je doet er toe! Iedereen is belangrijk in de kerk, zoals elk lichaamsdeel belangrijk is voor het lichaam. Dat is wat Paulus duidelijk wil maken met zijn

absurde voorbeelden. Dat jij anders bent dan een ander, dat is juist de bedoeling want dat is een verrijking: jij hebt iets aan te vullen, iets te geven wat een ander niet heeft. Misschien zie je het zelf niet maar God ziet het wel. Als jij je niet gezien voelt, weet dan dat God jou ziet! dat Hij jou een plekje heeft gegeven in het lichaam van *Christus*! Dat lichaam zou verzwakken als jij er niet bij was. Dat is de bemoediging die Paulus geeft via zijn absurde voorbeelden.

Ik hoor hierin ook een oproep.

Paulus doet zijn oproep via een paar voorbeelden die je kunt lezen in vers 21-26. Het zijn belachelijke voorbeelden! Een oog dat tegen de hand zegt: 'Ik functioneer heel goed zonder jou! Jij doet er echt niet toe want jij bent maar een hand!' Of een hoofd dat tegen de voeten zegt: 'Jullie zijn een stelletje sukkels want je kunt niet eens denken! Jullie kunnen alleen maar heel dom lopen! Aan jullie heb ik niks!'

Geen enkel oog en geen enkel hoofd zou ooit zoiets zeggen. Want het lichaam is een eenheid.

Als jij per ongeluk met je hamer niet de spijker raakt maar je duim, dan ga je niet vrolijk door met de klus! (want het was maar je duim). Je laat de hamer vallen, je pakt je duim beet, je maakt misschien een sissend geluid, of je schreeuwt het uit van de pijn, misschien beweeg je je hele lijf wel omdat je duim zo'n pijn doet.

Of:

Als je je voeten goed verzorgt zodat je prettig kunt lopen, dan geniet je hele lijf daarvan, van top tot teen.

Voor je lijf is het een automatisme maar voor de kerk niet.

Als iemand van ons pijn heeft, hebben we niet automatisch allemaal pijn. Je voelt het niet direct. Je moet jezelf bewust openstellen voor de pijn van de ander want pas dan voel je die pijn.

En:

Als iemand van ons extra goed verzorgd wordt, dan genieten we daar niet automatisch met z'n allen van. Je moet er oog voor krijgen, je moet het binnen laten komen in je hart, want dan pas kun je samen genieten van de liefdevolle aandacht voor één van de leden van het lichaam van *Christus*. Dat is de oproep die Paulus doet via zijn belachelijke voorbeelden.

Ik wil nog even terugkomen op de doop van Mika.

Die doop is geen eindstation. Jesca beseft dat heel erg goed. En Delphin ook.

Het is een *bemoediging* dat Mika een plekje heeft in de gemeente, hoe klein hij ook is. Hij mag er zijn! Hij hoort er bij! Hij hoort er helemaal bij! Door Gods genade is hij één van de leden van het lichaam van *Christus*.

Maar daar komt ook de *oproep* bij aan ieder van ons om er voor Mika te zijn: door je gebed (niet alleen voor Mika maar voor alle kinderen en voor alle jongeren), door je leven als gelovige (waardoor je een voorbeeld bent voor anderen), door je bereidheid om actief betrokken te zijn op Mika en ook op anderen ...

We bidden met het lied dat we na de doop van Mika gezongen hebben:

"Jezus, open mijn oren. Jezus, open mijn ogen. Jezus, ik open mijn handen. Leer mij een zegen te zijn." Amen.